

Ønske, at, idet jeg stemmer for Forslaget, saa tiltræder jeg derved ene og alene alt det Fordeeltigt, som den ærede Folkethingsmand har ytret om den paagældende, i mange Henseender fortjente, Mænd, men ingenlunde de Udsald, som den ærede Folkethingsmand har rettet mod andre Mænd.

Tscherning: Jeg har ikke rettet nogen Bemærkning mod nogen Mand; jeg troer ikke, jeg har nævnet et eneste Navn. Jeg har rettet Bemærkninger mod en Institution, og med Hensyn til den troer jeg, naar denne Sag engang kommer til Behandling, at det ærede Medlem ikke skal kunne forsvare de Mangler, som jeg har bebrejdet denne Institution, saavel som enhver anden, der paa den Naade udgjør et sluttet Laug.

Da Ingen mere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

Forslag af Tscherning:

§ 21. Kirke- og Underviisningsvæsenet.

De under samme Ministerium hørende Institutioner med særegne Fonds:

II. Universitetet:
Udgift:

1) Gager til Universitetslærerne foreslaaes forøget med 200 Rbd. som personligt Tillæg til Lector i Lydf, Doppermann.

VI. Det lærde Skolevæsen:
Udgift:

4) Pensioner og Bartpenge nedsættes med 200 Rbd.

Overlærer (nu Lector) Doppermanns Bartpenge.

vedtoges eenstemmigt med 81 Stemmer.

Formanden: Vi gaae nu over til Afstemning over Paragraphen, saaledes som den nu vil blive forandret med Hensyn til Summen efter det vedtagne Endringsforslag.

A. Sage: Er det tilladt at tale om denne Paragraph i det Hele nu?

Formanden: Ja, det er i Grunden for sig selv, men, da jeg endnu ikke har sat den

til Afstemning, skal jeg give den ærede Rigsdagsmand Ordet.

Sage: Under Finantslovens første Behandling tillod jeg mig en Bemærkning med Hensyn til Theatret, for at sætte den ærede Indenrigsminister istand til ved 2den Behandling at give os en Dplysning, som vi vist alle ønske. Jeg frygter noget for at trætte de Herrer Medlemmer, som have været her i Thinget siden October, da jeg flere Gange har bragt denne Sag paa Dmtale, men jeg anseer den for at være af Bigtighed, og derfor beder jeg om Tilladelse til nu atter at nævne den og forlange en Dplysning af den ærede Minister. Det er nemlig angaaende den Naade, hvorpaa Theatret udsælger sine Billetter. Der er to Grunde, hvorfor jeg omtaler denne Sag; den ene er, fordi jeg troer, at det er en urigtig Naade, hvorpaa man nu gaaer frem, og den anden, fordi jeg troer, at en forandret Naade, som tidligere har været foreslaaet, vil være fordeeltigt for Theatret, det vil sige for Statskassen. Det er jo alle de Herrer bejsendt, at det ikke er Kjøbenhavnerne alene, som yde det omtrent 50,000 Rbd. til Theatret, men det er alle de Herrer, som boe trindt om i Landet, og man skulde derfor ogsaa troe, at, naar de Herrer komme hertil og ønske at gaae i Theatret, at de da skulde være ligeberettigede med os Beboere her; men det er langt fra Tilfældet; selv om de Herrer staae først ved Døren med deres Penge i Haanden, komme de ikke ind, med mindre de staae sig saaledes med Beskyrelsen, at de kunne faae en Forrettighed til at erholde Billetter. Det er neppe rigtigt, at et Folketheater er saaledes indrettet, at Afgangen dertil væsentligt er overladt til enkelte Embedsmænd ved dette Theater, og det er heller ingenlunde fordeeltigt; thi man vilde være istand til, som jeg tidligere har angivet, ved mange Leiligheder at formere Theatrets Indtægter, naar det var en bestemt offentlig, almindelig og ufravigelig Naade at sælge Billetterne paa. Den Minister, der gik forud for den nuværende Cultusminister, havde allerede givet mig et Tilfagn om, at der vilde blive foretaget en Forandring i denne Henseende, og at et fuldkommen offentlig Salg af Billetterne vilde blive foranstal-